Р Е Ш Е Н И Е
№ 41220

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 23 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9333** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.72 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО).

Образувано е по жалба от Х. Х. Х. срещу Отказ с изх.№11110/09.07.2026 г. на изпълнителния директор на „Център за градска мобилност“ ЕАД за издаване на винетен стикер по заявление с вх.№ВС288615/02.07.2026 г.

Наведеното основание за оспорване е за противоречие с приложимите материалноправни разпоредби-чл.146, т.4 от АПК. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че разпоредбата на чл.72, ал.1, т.4 НОДТСО, противоречала на чл.99, ал.3 от ЗДвП, който не делегирал правомощия на ОбС да обвързват правото на паркиране с правоспособността на водача. С въвеждането на това условие СОбС излязъл извън рамките на законовата делегация, което нарушавало чл.12 от ЗНА и по арг. от чл.15, ал.3 от ЗНА съдът следвало да приложи по-високия по степен акт- ЗДвП, и да не зачете разпоредбата на наредбата. Временното отнемане на СУМПС по чл.171 от ЗДвП било превантивна мярка, която засягала правота на управление, но не и статута на жалбоподателя на собственик и живущ. Отказът приравнявал тази мярка на

лишаване от право, което било неправилно тълкуване на закона.

С писмения отговор-становище по жалбата, пълномощникът на ответника- адв. Г. оспорва нейната основателност. Излага доводи, че компетентността на СОбС произтича не само от чл.99, ал.3, а и от ал.1 на ЗДвП и разполагал с компетентност да уреди цялостния режим на локално платено паркиране, като тази негова компетентност била потвърдена в съдебната практика. Изискването за притежаване на валидно СУМПС не било произволно условие, а било свързано със същността на административната услуга- винетният стикер удостоверявал правото на конкретно лице да паркира ППС, което то управлява в съответната подзона. С въвеждането на това условие СОбС конкретизирал, а не разширявал предоставената му от закона регулаторна дискреция, поради което не било налице излизане извън законовата делегация на чл.12 от ЗНА. Наред с това, неоснователно жалбоподателят свеждал законовата делегация само до чл.99, ал.3 от ЗДвП, при условие, че самият режим на локално платено паркиране бил въведен със Заповед № СОА21-РД95-577/26.11.2021 г. на кмета на Столична община, издадена на основание чл.44, ал.1, т.1, т.4 и т.7 и ал.2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), чл.99, ал.1, чл.167, ал.2 и чл.168, ал.1 от ЗДвП във връзка с чл.78 от НОДТСО и Решение №704 от 28.10.2021 г. на СОбС. Следователно регулаторната основа на целия режим на локално платено паркиране била комплексна и включвала общата компетентност на органите на местното самоуправление по ЗМСМА за управление на общинската собственост, а не единствено соченатa от жалбоподателя ал.3 на чл.99 от ЗДвП. Условията за придобиване на право на локално платено паркиране по чл.72 от НОДТСО, вкл. изискването за валидно СУМПС, представлявали част от този комплексен регулаторен режим, поради което възражението за излизане от рамките на делегацията, основано единствено на стеснителното тълкуване на чл.99, ал.3 от ЗДвП било неоснователно. Неоснователно било и възражението за неправилно приравняване на временното отнемане на СУМПС с лишаване от право. Възражението смесвало две различни правни последици- временното отнемане на СУМПС не засягало вещните права върху имота, но обективно поставяло жалбоподателя извън кръга лица, отговарящи на условието по чл.72, ал.1, т.4 от НОДТСО за конкретната услуга- издаване на винетен стикер, обвързан с управлението на конкретно превозно средство.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят не се явява, но депозира писмено становище с подробни съображения за основателност на жалбата. Заявява и искане за присъждането на разноски в размер на заплатената държавна такса. При условията на

евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът се представлява от адв. Г., която моли за отхвърлянето на жалбата по съображенията, изложени в отговора-становище. Заявява и искане за присъждане на разноски- 300 евро заплатено адвокатско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с постановеното по делото Определение №35579/15.09.2026 г. за насрочването му в открито в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето й от съда.

При разглеждането на жалбата по същество, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата в електронната преписка, административното производство по издаването на оспорения акт е започнало по подадено от жалбоподателя в съдебното производство заявление с вх.№ВС288615/02.07.2026 г. за локално паркиране на ППС с рег. [рег.номер на МПС] . Към заявлението са представени изискуемите документи, с изключение на свидетелство за управление на МПС (СУМПС), за което жалбоподателят саморъчно е написал в заявлението, че не е налично, тъй като било иззето то МВР.

По заявлението е издаден процесният отказ от изпълнителния директор на „Центъра за градска мобилност. Изложеното фактическо основание е за липсата на валидно СУМПС- чл.72, ал.1, т.4 от НОДТСО, поради което и на основание чл.77, ал.2 от НОДТСО е упражнено правомощието за постановяване на отказ по заявлението на жалбоподателя Х. Х..

В съдебното производство от жалбоподателя са представени и по делото са приети: заверено копие от СУМПС, със срок на валидност от 21.06.2023 г. до 21.06.2033 г.; Заповед №1695/29.08.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП:временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

При тези фактически установявания, съдът обуславя извод, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган- изпълнителния директор на „Център за

градска мобилност“ ЕАД. В съответствие с установената съдебна практика на Върховния административен съд (Решение № 1561 от 19.02.2025 г. по дело № 877/2024 г. на ВАСIVI- о.; Решение № 4237 от 23.04.2025 г. по дело № 11755/2024 г. на ВАС- VII о., по силата на чл. 74 и чл. 78 от НОДТСО във връзка с раздел II от Заповед № СОА21-РД95-577/26.11.2021 г. на кмета на Столична община, органът, който е материално и териториално компетентен да издава, отказва и анулира винетни стикери за локално платено паркиране на територията на Столична община, е именно изпълнителният директор на „Център за градска мобилност“ ЕАД.

Не е осъществено основанието по чл.146, т.2 от АПК за отмяна на акта-спазени са съществените изисквания за форма и съдържание на индивидуалния административен акт по чл.59, ал.2 във връзка с ал. 1 от АПК- оспореният акт съдържа наименованието на издателя, означение на адресата, фактическите основания за издаването му (липсата на налично и валидно действащо СУМПС) и приложеното правно основание (чл. 72, ал. 1, т. 4 и чл. 77 от НОДТСО. Ясно е изразена волята за упражненото властническо правомощие да се постанови отказ по заявлението, макар и не достатъчно прецизно („във връзка с подаденото заявление /…/, Ви информиране, че същото не е одобрено“- цитатът е о т акта).

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила- чл.146, т.3 от АПК. Обратно на доводите на жалбоподателя, релевантните по случая факти са били правилно изяснени. В случая самият жалбоподател в подаденото от него заявление изрично е посочил, че свидетелството му за управление е отнето от органите на МВР. След като именно това обстоятелство е обусловило отказа на органа от фактическа страна, не е била налице доказателствена нужда от събирането на допълнителни доказателства в административното производство. Приетата от органа фактическа обстановка се потвърждава и от представените от жалбоподателя в съдебното производство доказателства- заверено копие от СУМПС и заповед за прилагане на ПАМ за временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. Няма твърдения от жалбоподателя ПАМ да е била отменена и да не действа, вкл. към момента на приключване на устните състезания по делото.

Оспореният акт е издаден и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.71 от НОДТСО, на улици, булеварди и площади - общинска собственост и други части от пътната инфраструктура, както и други терени - общинска собственост, с въведен режим на почасово платено паркиране, кметът на Столична община със заповед въвежда режим на локално платено паркиране за живущите в зоните за почасово платено паркиране.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на правото по чл.71 от НОДТСО на заявителя са регламентирани в чл.72, ал.1, т.1-т.6 и са следните: 1. притежава право на собственост, ползва под наем или е член на домакинството на собственик, съсобственик или наемател (по смисъла на §1, т.2 от ДР на ДОПК), на жилищен имот, намиращ се в съответната подзона за локално платено паркиране;

2. има постоянен адрес, идентичен с адреса на жилището по т.1, което използва за жилищни нужди; 3. е собственик, съсобственик, вкл. и в режим на съпружеска имуществена общност, или лизингополучател по договор за финансов лизинг, или управлява служебно предоставено моторно превозно средство; 4. притежава валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство; 5. моторното превозно средство по т.3 е с преминат технически преглед; 6. в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство по т.3, адресът, посочен в сектор С2.3, е в рамките на Столична община, с изключение на служебно предоставените и на лизинг моторни превозни средства.

Посочените по-горе предпоставки следва да са налице кумулативно, като липсата на която и да било от тях обуславя неоснователността на искането.

Постановеният отказ е мотивиран с липсата на една от тях, а именно, че заявителят не притежава СУМПС, като между страните няма спор, че останалите предпоставки са осъществени, а това се установява и от данните по преписката.

Наличието на предпоставките следва да бъде установено при подаване на заявлението, чрез представяне посочените в чл.77, т.2 от НОДТСО документи, като относимият към спорната предпоставка по чл.72, ал.1, т.4 от НОДТСО документ е този по б.“в“- свидетелство за управление на ППС - оригинал за справка. В случая този документ не е бил представен, като жалбоподателят сам е посочил и причината за това- отнемането му от МВР, а в съдебното производство същият представи и заповедта за прилагане на ПАМ.

Във връзка с доводите на жалбоподателя, съдът излага, че възражението му за неприложимост на чл.72, ал.1, т.4 от НОДТСО, поради противоречие с нормативен акт от по – висок ранг и липса на законова делегация по чл.99, ал.3 от ЗДвП за регламентиране с НОДТСО на други условия, освен цената, за предоставяне на спорното право на локално платено паркиране, е неоснователно. Нормативната компетентност на СОбС за цялостно регламентиране на режимите на движение и паркиране произтича не само от чл. 99, ал. 1 и ал. 3 от ЗДвП, но и от общите законови правомощия на органите на местното самоуправление по чл. 21, ал. 1, т. 8, т. 13 и ал. 2

от ЗМСМА, чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от ЗМДТ и чл. 8 от ЗНА, както правилно твърди и ответникът. Режимът на локално платено паркиране представлява специална преференциална възможност за ползване на ограничени публични общински площи от определена категория лица при облекчени условия спрямо общия почасов режим. При уреждането на този преференциален режим ОбС действа в рамките на предоставената му регулаторна дискреция и разполага с правото да формулира обективни критерии за субективния обхват на правоимащите лица. Изискването за притежаване на валидно СУМПС е критерий за достъп до конкретното право, установяващ пряка функционална връзка между правото на паркиране на уличното платно и годността на лицето правомерно да експлоатира и управлява съответното пътно превозно средство в подзоната. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от НОДТСО е приета в пределите на нормативната компетентност на СОС и не е налице противоречие с нормативен акт от по-висока степен по смисъла на чл. 15, ал. 3 от ЗНА, което да обуславя неприлагането ѝ .

Съгласно изричната норма на чл. 142, ал. 1 от АПК материалната законосъобразност на оспорения административен акт се преценява към момента на неговото издаване. Към датата на подаване на заявлението (02.07.2026 г.) и към датата на постановяване на процесния отказ (09.07.2026 г.) по отношение на жалбоподателя е действала издадената Заповед № 1695 от 29.08.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС за срок до 18 месец. В тази връзка, неоснователно е възражението, че заповедта за прилагане на ПАМ не засяга валидността на свидетелството за управление и няма отношение към правото на паркиране. Съгласно чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, водачът трябва не само да притежава свидетелство в срок на валидност, но и същото „да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1“. Временното отнемане на СУМПС преустановява правното действие на документа като легитимационно средство и лишава титуляря от възможността правомерно да управлява на МПС. През периода на действие на мярката лицето обективно не притежава валидно действащо СУМПС. Представянето в хода на съдебното производство на заверено копие от документ с неизтекъл срок не санира липсата на валидно действащ удостоверителен документ към момента на произнасянето на ответника.

Не е налице и твърдяното нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Правната цел на института на локалното паркиране е да балансира натовареността на публичната пътна инфраструктура в централните градски части, като осигури преференциални условия за

паркиране единствено на онези граждани, които реално и правомерно използват личните си автомобили за задоволяване на ежедневните си транспортни нужди като правоспособни водачи. Режимът не е предназначен за улично паркиране или съхраняване на превозни средства, чиито собственици временно са лишени от право да ги управляват по пътищата, поради допуснати тежки нарушения на правилата за движение. Отказът не засяга вещните права на жалбоподателя върху жилищния имот или върху автомобила, който може да бъде съхраняван в гараж, на частен терен или паркиран по общия ред за почасово платено паркиране при спазване на правилата на НОДТСО.

В заключение съдът сочи, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона. Липсата на осъществено основание за отмяна на оспорения акт, обуславя отхвърлянето на жалбата.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Доказаните по делото разноски са в размер на 300 евро- заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Своевременно направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно, поради което съдът присъжда разноските на ответника в пълния им размер. При съобразяване с предмета на делото, осъществената защита чрез писмен отговор и участие на пълномощника в проведеното открито съдебно заседание, вкл. и установения размер от 1000 лева/511.29 евро за процесуално представителство по административни дела без определен материален интерес в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е очевидно, че договореното и заплатено адвокатско възнаграждение от 300 евро не е прекомерно.

Воден от гореизложеното на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. Х. срещу Отказ с изх. № 11110 от 09.07.2026 г., издаден от изпълнителния директор на „Център за градска мобилност“ ЕАД- С. по заявление с вх. № ВС288615 от 02.07.2026 г.

ОСЪЖДА Х. Х. Х. с ЕГН [ЕГН] да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 300.00 (триста) евро, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: